

עדנה פיינרו מדווחת על פסטיבל הסרטים בקאן:

בטון מליאה

מסכים ריקים

אזן דרון כ"מר קליין" זקני ציון כלייכולים

שהוא היום. ושלישית, הצימאון לסרטים בכמה משוקי העולם (הן משום שכל סרט מוצג פחות זמן, ומשום כך צריך יותר פרטים, והן משום שבתקופות משבר כלכלי הצפייה בקולנוע תמיד בעליה). קאן הפכה היריד הקולנועי הגדול ביותר של השנה. אשר לרמה היורדת של הסרטים, כאן יש בוודאי מקום לניתוחים ארוכים ומסורכיים. ראשית, אותו צימאון למוצרים גורם לעבודה חפוזה יותר, שנית, צמיחת כוכי

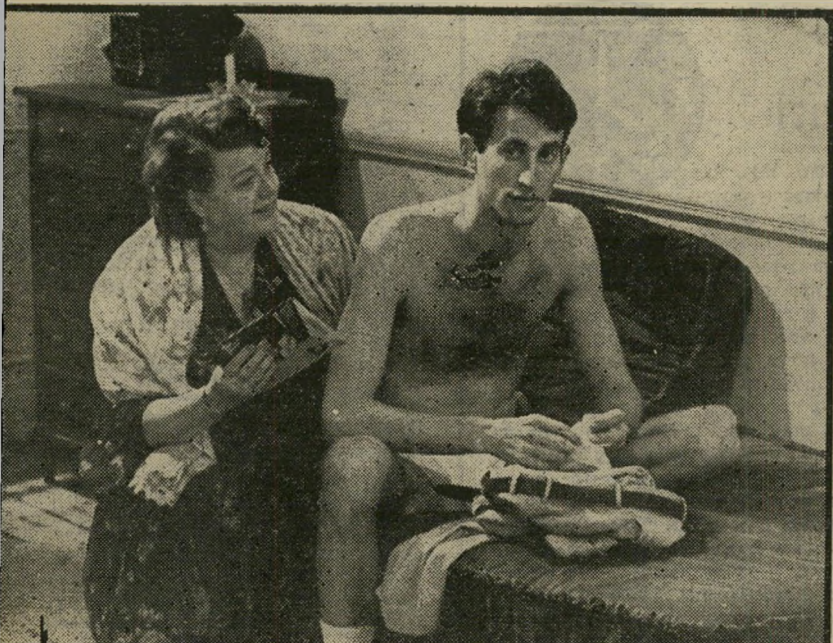
לזוי (מר קליין), שגישה כביכול לומר שאין אפשרות לגוי לעמוד בצד, שעה שמשמידים את היהודים. הגירסה הקולנועית של קו הצל לפי ג'וזף קונראד, שעשה הבמאי אנדרי ואידה (גדול יוצרי הקולנוע הפולני היום) מצטיין בחוסר דמיון ושיעמום בר לט. הגיוניים הדיאלקטיים של ז'אן לוק גודאר, המאכזבים את המשכילים והמעצבנים את הקהל הרגיל, (לו הוא בעצם מיועד). המיפלצת בת חמש וחצי השעות

ציבורית שהוגשה באחד המלונות המפוארים בעיר, שעה שהמונים צבאו על הימיון כדי להעמיס צלחותיהם באומצה, נשמע דרך כל המהומה קול גדול, בהיר, מצלצל ומדהדה, בעברית צחה: "אברהם, תיקח עוד חתיכה!"

לבריאות. הסטיסטיקאים מעריכים שגידול ה-האוכלוסיה הפסטיבלית השנה מגיע ל-30 אחוז, ואפילו האולם החגיגי הענק, המכונה "הארמון הגדול", נאלץ כבר מיספר פעמים להבהב באורותיו ולבשר, רבע שעה לפני תחילת ההקרנה: אין עוד מקום.

אלא שבמקביל למיספר הצופים, גדל גם מיספר הסרטים. אפילו המבקר המהימן והמסור ביותר בעולם אינו יכול להשלות את עצמו הפעם שהוא רואה את כל מה שהוא חייב לראות, אפילו כשהוא רואה מדי יום. כמוני, בין שישה לשיבעה סרטים, ומה שהופך את הפסטיבל למתסכל עוד יותר הוא הקושי בבחירת הסרטים. כי מה שרואה, בתחזית, כפסטיבל המפוצץ והי

אם לשפוט לפי מצב העניינים בפסטיבל קאן 76, הקולנוע הוא עסק משגשג, שרווחיו גדלים הולכים משנה לשנה, ועימם גם מיספר העוסקים בענף. מעולם לא היה עוד דוחק כזה של אנשים, יהודים כעכברים מטורפים מן מקום אחד לשני, מאולם הקרנה למסיבת עיתונאים, מפגישה אחת לפגישה שנייה, מחתימת חוזה סה למכירת סרט שם. לפני כל הקרנת סרט שנמסר עליו, מפה לאוזן, כי יש בו משהו, נדחקים התמונים בלהס בוער, וחבלה מסביב לשילטון ה-חוקים היפאני נמשכה באותה תנופה, גם באקרנה העשירית של הסרט. במסיבות ובארוחות השונות, המאורי

לני בייקר ושלי וינטרס: "התחנה הבאה גרינוויץ וילג'ן" חבלין חדש ליהודים

ביום גדולים לדרגת מסיקים (משום שאיש אינו מסוגל לשלם להם עוד את השכר שהם דורשים), הפכה במאים, שעמדתם אינה חזקה די הצורך, לשרתים של היזרה, כמו בימים הטובים של הוליווד. בו בזמן מתקשים עדיין במאים אחרים (כמו ברטולצ'י, למשל), שהפכו כוכבים בפני עצמם, לתפוס את משמעות החירות שבידיהם, וסוברים לעתים שחירות י-אנדרלמוסיה הם תינו הנך.

של ברנרדו ברטולצ'י (מיפלצת ששמה 1900), המוכירה אופרה איטלקית עם נושא סטאליניסטי. בקיצור: כל התיקנות הגדולות התנפצו ביוזר, מול הגישה הבאנאלית של היוצרים, ערף ביטחון עצמי וחוסר רצון או עצלות לחפש עוד ועוד חידושים, בטל-נות בעבודה ומעל לכל, בילבול אידיאולוגי שרם לאנשים רבים לומר במקום מה שהם חושבים, מה שנדמה להם שצריך לחשוב.

הבמאים:

משרתי הזוהר

מה שנוגע לסעיף הראשון, יש למומחים כמה הסברים. ראשית, מג'אוויר נאה במ-ייוחד (למרות שרוח צוננת בערבים גרמה כאן להצטננות כללית, והשיעולים בהקרנות מזכירים את היכל התרבות בחורף). שנית, עצם העובדה שקאן היא המקום האחד והיחיד היום בעולם, שבו ניתן לעשות הערכה נכונה של מצב הקולנוע, ולמצוא בו את כל המיזמים בעולם הבד. חיים אשל, הישראלי הנמנה היום על הנהלת חברת ברוט שהיא גם מסיקת סרטים, סיכם את עסקותיו במיליוני דולרים, ולמרות שצבעיפניו הלך והאפילו ככל ש-חלפו הימים, מחוסר שינה ודילוג מתמיד ממקום למקום, הוא יודע היטב שיחזור לכאן שוב, כל עוד ימשיך קאן להיות מה

דומיניק פאנדה כפירטו של ברנרדו ברטולצ'י: "1900" מיפלצת חדשה לטטאלין

הנושאים המועלים ברוב הסרטים מוכרים כבר משנים קודמות. הפוליטיקה מושלת בכיפה, הנטייה שמאלה ברורה גם בהפיקות קפיטאליסטיות מובהקות, ומגיעה לידי תעמולה מופגנת בכמה מן הסרטים. אף על פי כן, צריך לציין לטובה לפחות סרט אחד מן הסוג הזה, סרט בשם לה סטיליה, המספר על נסיון של אנארכיסטים איטלי-קיים לחקים ישוב שווייטי אמיתי בבראזיל, בסוף המאה שעברה. הסרט מציג לא רק את ה"בעד" ה"נגד" שיש ביוזמה מסוג זה, אלא גם מצטט, בין היתר, את באקונין (נביא האנארכיזם ויריבו הגדול של מאר-קס), שטען כי הדרך הטובה ביותר לחסל מהפיכה היא להפקידה בידי האינטלקטואלים. וציטטה זו מוכחת הלכה למעשה בתוך הסרט.

אדיר ביותר בשנים האחרונות, הפך שורה של אכזבות בלתי-פוסקות, עם אורות מע-טים ומספורים ביותר, פסטיבל המאשר את מה שאמר מנהלו, מוריס בסי, לפני הפתיחה: "הרמה הכללית של הסרטים עלתה לאין ערוך, ומיספר היוצרים האמיי-תיים בקולנוע ירדה לאין ערוך."

גנות נאן (לפי, בכלל, יש זמן ללכת לכולן?) מתנפלים המומנים על המיון כאלו היו בחתונה יהודית ברחוב המס-גר, דוחסים לתוך כרסם, הטפוחה ממי-לא כל הבא לידי, והעניינים עובדות כי-ראדאר משוכלל, כדי לברר ששום מטעם לא הוחמק, ואף בקבוק אחד לא נותר מלא על השולחן.